

Sygn. akt VI P 24/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Zofia Pawelczyk - Bik**

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ §1 k.p.c.

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Sądowi Okręgowemu w Warszawie

o nagrodę jubileuszową

I. zasądza od Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz R. M. **27.799,70 złotych** (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem nagrody jubileuszowej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 12 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. nadaje punktowi I niniejszego wyroku w części obejmującej kwotę 11.119,88 złotych (jedenaście tysięcy sto dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia Zofia Pawelczyk - Bik

Warszawa, dnia 23 stycznia 2020 roku

Sygn. akt VI P 24/20

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...).

Sygn. akt VI P 24/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 maja 2019 roku (data nadania) powód R. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Sądu Okręgowego w Warszawie kwoty 27.799,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że został przeniesiony w stan spoczynku z dniem 5 czerwca 2013 roku, zaś prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy nabył dnia 1 września 2013 roku, a więc przed upływem 12 miesięcy od dnia przejścia w stan spoczynku.

(pozew – k. 4 – 7)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu stanowiska pozwany podał, że brak było podstaw prawnych do wypłacenia powodowi nagrody jubileuszowej w dniu przejścia w stan spoczynku, a tym bardziej brak było podstaw do dokonania tego po 4 latach od przejścia w stan spoczynku.

(odpowiedź na pozew – k. 36 – 40)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. M. w okresie od 1 września 1978r. do 21 stycznia 1981r. był zatrudniony jako aplikant sądowy etatowy w okręgu Sądu Wojewódzkiego we Włocławku. Powód zdał egzamin sędziowski w dniach 15, 16 i 27 września 1980r. przed Komisją Egzaminacyjną Sądu Wojewódzkiego w Toruniu. Dnia 21 stycznia 1981r. powód został mianowany asesorem sądowym w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Radomiu. Uchwałą z dnia 19 grudnia 1983r. powód został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Kozienicach. Z dniem 20 listopada 2007r. powód został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie.

(dowód: akt mianowania z dnia 01.09.1978r. – k. 15 cz. B a/o powoda, wniosek z dnia 12.01.1981r. – k. 81 cz. B a/o powoda, akt mianowania z dnia 21.01.1981r. – k. 82 cz. B a/o powoda, pismo z dnia 26.01.1981r. – k. 83 cz. B a/o powoda, pismo z dnia 30.12.1983r. – k. 122 cz. B a/o powoda, przeniesienie powoda – k. 362 cz. B a/o powoda)

Powodowi zostały wypłacone gratyfikacje jubileuszowe za przepracowanie 20, 25 i 30 lat pracy.

(dowód: nagroda jubileuszowa za 20 lat pracy – k. 198 cz. B a/o powoda, nagroda jubileuszowa za 25 lat pracy – k. 270 cz. B a/o powoda, nagroda jubileuszowa za 30 lat pracy – k. 379 cz. B a/o powoda)

Powód przeszedł w stan spoczynku, jako sędzia Sądu Okręgowego w Warszawie, dnia 5 czerwca 2013 roku.

(dowód: uchwała KRS z dnia 06.06.2013r. – k. 418 cz. B a/o powoda)

Okres 35 lat pracy w rozumieniu przepisu art. 92 § 3 pkt 6 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych powód osiągnąłby 1 września 2013 roku.

Pismem z dnia 25 lutego 2019 roku powód zwrócił się do Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie o wypłatę gratyfikacji jubileuszowej za 35 lat pracy. W odpowiedzi Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie wyjaśniła, że po zapoznaniu się z dokumentacją oraz sporządzoną w przedmiotowej sprawie opinią prawną, na dzień przejścia powoda w stan spoczynku, wobec obowiązującego wówczas brzmienia przepisów, nie doszło do nabycia prawa do gratyfikacji jubileuszowej.

(dowód: pismo z dnia 25.02.2019r. – k. 8 – 10, pismo z dnia 15.05.2019r. – k. 11 – 12)

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop na dzień przejścia w stan spoczynku wynosiło 11.119,88 zł. Gratyfikacja jubileuszowa po 35 latach pracy wynosiłaby 27.799,70 zł.

(dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 42)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i w aktach osobowych powoda, którym Sąd dał wiarę, gdyż ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a ponadto dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny między stronami był bezsporny. W niniejszej sprawie powód przeszedł w stan spoczynku 5 czerwca 2013 roku. W tym dniu brakowało mu niecałe 3 miesiące pracy do okresu 35 lat pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej (uprawniony staż osiągnąłby 1 września 2013 roku). Bezspornym pozostawało również, że art. 92 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.365 j.t.), dalej u.s.p., w brzmieniu obowiązującym w dniu przejścia

powoda w stan spoczynku, nie przewidywał wprost, aby nagroda jubileuszowa była należna sędziemu w przypadku braku kilku miesięcy do okresu pracy warunkującego prawo do nagrody jubileuszowej, gdyż przepis nie odsyłał do innego aktu prawnego. Odesłanie takie było uprzednio zawarte w art. 92 § 5 u.s.p. w brzmieniu ustawy obowiązującym do 12 października 2011 r.

Wprawdzie w wyniku wejścia w życie od 12 października 2011 r. nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawodawca zmienił treść § 5 art. 92 ustawy w ten sposób, że usunął możliwość odwołania się w zakresie obliczania, jak i zasad wypłacania nagrody jubileuszowej, do ustawy o pracownikach urzędów państwowych, a przez to do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów. Niemniej jednak stosując wykładnię systemową, historyczną i porównawczą stwierdzić należy, że sędzia przechodzący w stan spoczynku po 12 października 2011 r. a przed 11 sierpnia 2017 r., któremu brakowało do okresu pracy, od której uzależniona była wypłata nagrody jubileuszowej, nie więcej niż 12 miesięcy, nie utracił prawa do tej nagrody na dotychczasowych warunkach (taką też wykładnię przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14, OSNAPiUS 2016/8/103).

Odmienne zapatrywanie prowadziłyby do nieuzasadnionego przyjęcia, że sędziowie, bez żadnego merytorycznego uzasadnienia, pozostałoby jedyną grupą zawodową, której wynagrodzenia pochodzą ze środków budżetu państwa, a której prawo do nagrody jubileuszowej przysługiwałoby wyłącznie w przypadku posiadania odpowiedniego okresu pracy w dniu przejścia w stan spoczynku. Nawet w przypadku innych zawodów prawniczych, których wynagrodzenia pochodzą ze środków budżetowych (np. prokuratorzy), to art. 52 ust. 5 ustawy Prawo o prokuraturze (obecnie art. 120 ust. 3 ustawy) nieprzerwanie przewidywał, że do obliczania i wypłacania gratyfikacji jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych. Zatem prokuratorom wypłacano nagrodę jubileuszową, jeżeli w dniu przejścia w stan spoczynku, brakowało im nie więcej niż 12 miesięcy okresu pracy do osiągnięcia stażu wymaganego dla uzyskania prawa do nagrody jubileuszowej.

Podobnie w odniesieniu do osób zatrudnionych w wymiarze sprawiedliwości, sędziowie pozostali jedyną grupą zawodową, której prawo do nagrody jubileuszowej przysługiwało wyłącznie w przypadku faktycznego przepracowania odpowiedniego okresu pracy w dniu przejścia w stan spoczynku. W odniesieniu do pracowników sądów i prokuratury kwestię tę regulowało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego, a aktualnie stosuje się przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego.

Odmienne wykładnia budzi także uzasadnione wątpliwości, co do zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 Konstytucji RP, gdyż byłaby to niepoparta adekwatnymi i racjonalnymi przesłankami dyferencja uprawnień adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną). Nie ma bowiem żadnego uzasadnienia dla zróżnicowania uprawnień sędziów sądów powszechnych w zakresie warunków uzyskania tego świadczenia, które są ekwiwalentem za długoletnią pracę i powszechnie obowiązują w odniesieniu do innych grup zawodowych wynagradzanych ze środków budżetowych.

Powyższe stanowisko potwierdza również dodanie § 6 do art. 92 § 5 ustawy Prawa o ustroju sądów powszechnych dokonana nowelizacją z 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustrojów sądowych powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017, poz. 1452 – weszła w życie 12 sierpnia 2017 r.). Aktualna regulacja prawna pozwala na wypłatę sędziemu gratyfikacji jubileuszowej w dniu przejścia sędziego w stan spoczynku, jeżeli w tym dniu sędziemu brakuje do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej, mniej niż dwanaście miesięcy.

Wprowadzona nowelizacja potwierdza zatem, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie sędziów przechodzących w stan spoczynku nagrody jubileuszowej na dotychczas obowiązujących zasadach wypłaty tego świadczenia. Nastąpiło zatem doprecyzowanie art. 92 § 5 u.s.p. tak, aby wyeliminować możliwość jego wykładni w

sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej sędziów w stosunku do innych zawodów prawniczych wynagradzanych ze środków budżetowych oraz pozostałej kadry sądów i prokuratury.

Tak więc, na podstawie art. 92 § 3 u.s.p. powód nabył prawo do nagrody jubileuszowej po 35 latach pracy w wysokości 250% wynagrodzenia miesięcznego. Miesięczne wynagrodzenie powoda obliczone według zasad ustalania ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 11.119,88 zł, wobec czego zasądzone świadczenie to kwota 27.799,70 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art.481 kodeksu cywilnego. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od 12 sierpnia 2017r. Sąd uznał, że nowelizacja art. 92 ustawy Prawa o ustroju sądów powszechnych dokonana ustawą z 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustrojów sądowych powszechnych oraz niektórych innych ustaw, a która obowiązuje od 12 sierpnia 2017 r. umożliwiła pozwanemu dokonanie wypłaty świadczenia po zastosowaniu odpowiedniej wykładni historycznej, porównawczej i systemowej obowiązujących przepisów. W konsekwencji odsetki od zasądzonej kwoty należało ustalić od 12 sierpnia 2017 r., gdyż w tej dacie stosując zaprezentowaną wykładnię można uznać roszczenie powoda za wymagalne.